



**MIȘCAREA
ECUMENICĂ**

**UNITATEA ÎN TRUPUL
MISTIC AL LUI CRISTOS**

**Ediția a II-a
2011**

DE RAUL ENYEDI

Această carte vă este oferită gratuit de:



„O voce baptistă în România”

www.abaptistvoice.com

Cuprins

Prefață.....	3
Aspecte introductive.....	3
Scopuri comune.....	5
Activități comune.....	6
Doctrină comună.....	10
Aparatul legislativ, executiv și administrativ.....	11
Scopul real al ecumenismului – Biserica mondială unică.....	13
Activitățile ecumenice – Biserica socială.....	14
Ecumenismul – fondat pe doctrină falsă.....	14
Piramida ecumenică.....	18
Concluzie.....	19

Prefață

Această broșură nu își propune o analiză completă a mișcării ecumenice, și nici una specifică unui anumit cadru religios, social sau național, deși vom face referiri la cadrul românesc, bine cunoscut cititorilor.

Intenția noastră este de a prezenta „pilonii” pe care întregul sistem ecumenic se sprijină și a analiza concis scheletul pe care acesta este construit. Fundamentul și scheletul sunt universal valabile, atât pentru ecumenismul local, cât și pentru cel național și cel mondial.

Importanța pe care ecumenismul o are în viața noastră religioasă, socială și politică nu ne permite să rămânem indiferenți față de intențiile sale, ci ne obligă la un răspuns, iar acest răspuns trebuie să fie unul responsabil, dat în cunoștință de cauză.

De aceea, invităm pe orice cititor, indiferent de confesiunea din care provine, să analizeze aceste informații, să le verifice și să își dea sieși un verdict în privința acestui curent.

Autorul

Aspecte introductive

Dezvoltarea tehnologică și științifică demarată spre sfârșitul secolului al XIX-lea a adus cu sine o secularizare crescândă a lumii. Religia părea să bată în retragere, ajungând chiar sub asediul ateismului. Mulți vedeau în aceasta moartea omului religios.

Însă religia a supraviețuit, și, dacă unii îi profeteau sfârșitul, André Malraux îi prevestea victoria, prin cuvintele devenite acum celebre: „secolul XXI va fi religios sau nu va fi deloc”. Iar forma în care religia avea să învingă părea să se contureze chiar în mijlocul acestui „câmp de luptă”. Dar ce se petrecea oare în sânul lumii religioase în tot acest timp?

Tabloul religios al secolului XX a fost marcat în primul rând de noul curent apărut în cadrul creștinismului: ecumenismul. Dacă la începuturile sale a fost doar o mișcare ne semnificativă și neluată în seamă de mulți, aceasta s-a transformat foarte curând într-o forță ce se impunea din ce în ce mai mult, devenind în cele din urmă principala mișcare a lumii creștine.

Termenul de ecumenism care desemnează această mișcare religioasă provine din cuvântul grecesc *oikoumene*, însemnând lume, pământ, întreaga parte locuibilă a pământului. Astfel, cuvântul indică scopul principal al mișcării, anume, o singură biserică pe întreg pământul, universală și vizibil unită, slujind la convertirea lumii. Ecumenismul este o încercare de a ajunge la unitate și reunificare ecleziastică, prin intermediul unor doctrine, metode și activități specifice.

Trăsăturile care caracterizează ecumenismul sunt dialogul, deschiderea pentru comunicare în vederea ajungerii la o înțelegere, parteneriatul și colaborarea. Spre

deosebire de „deschiderile spre dialog” ale denominațiilor dinaintea lor, care aveau loc nu pentru a ajunge la o soluție comună, ci pentru a dovedi partea opusă ca greșită, această mișcare oferă un „spațiu ecumenic” de discuții și tratative tocmai în vederea ajungerii la puncte comune.

Mișcarea ecumenică este o noutate în istoria creștinismului. Ecumenismul modern, organizat își are originile în două întruniri inter-denominaționale. Prima dintre ele a avut loc la Londra, în August, 1846, unde 800 de reprezentanți ai principalelor denominații protestante din 10 țări diferite s-au întrunit pentru a lansa, în propriile lor cuvinte, „*ceva nou* în istoria Bisericii, o organizație distinctă care să exprime unitatea între indivizi creștini aparținând unor biserici diferite”.¹ Această întrunire a pus bazele a ceea ce acum se numește Alianța Evanghelică Mondială.

A doua întâlnire a avut loc la Edinburgh, în anul 1910, aceasta fiind o conferință în care diferite biserici protestante au discutat despre posibilitatea eficientizării lucrării de misiune în lumea ne-creștină și promovării unei legături inter-confesionale mai strânse. Astfel s-au pus bazele a ceea ce în 1948 a devenit Consiliul Mondial al Bisericilor.²

Baza doctrinară a acestor conferințe ecumenice era învățătura postmilenistă, conform căreia creștinii trebuiau să convertească lumea înainte de revenirea lui Cristos.

Din acel moment ecumenismul a progresat într-un mod incredibil, devenind cel mai popular curent al creștinismului modern, pretinzând un răspuns tuturor denominațiilor. Cel mai important răspuns a venit din partea Bisericii Catolice care, în cadrul Conciliului Vatican II, răspunde afirmativ, chiar dacă ambiguu, mișcării ecumenice protestante.

Condiția religioasă a lumii creștine, caracterizată printr-un progres al eforturilor misionare, dorința de expansiune a frontierelor creștinismului, oboseala datorată secolelor de confruntări denominaționale, atitudinea învechită a Bisericilor tradiționale în raport cu noile confruntări pe care o lume în rapidă schimbare le aducea cu sine, particularitățile confesionale tot mai șterse, apariția a noi grupări și curente în cadrul creștinismului, în special curentul pentecostal și mai târziu carismatic... toate acestea au contribuit la apropierea confesiunilor una de alta, la stabilirea de legături și începerea unor discuții care aveau să se înmulțească și întărească în anii care aveau să urmeze.

Condiția socială a lumii (rasismul, încălcarea drepturilor omului), condiția politică (apariția unor regimuri dictatoriale, totalitare) și cea economică (sărăcia extremă, efectele negative ale globalizării) au generat situații care necesitau un răspuns din partea creștinismului.

Aceștia au fost principalii factori care au alcătuit decorul scenei religioase mondiale pe care avea să își înceapă prestația mișcarea ecumenică.

Cea mai cunoscută organizație ecumenică, având în același timp și cea mai largă deschidere, este Consiliul Mondial al Bisericilor, organizație compusă dintr-o vastă varietate de biserici³ care colaborează îndeaproape cu Biserica Romano-Catolică. Pe

¹ <http://www.worldevangelicalalliance.com/wea/history.htm>

² În perioada 2-6 iunie 2010 a avut loc la Edinburgh celebrarea centenarului Conferinței Mondiale de Misiune. Acest eveniment a beneficiat și de vizita papei Benedict al XVI-lea. Detaliile evenimentului se găsesc la adresa: <http://www.edinburgh2010.org/>

³ Printre bisericile membre se numără biserici protestante (Anglicane, Prezbiteriene, Luterane, etc.), Ortodoxe (15 biserici, inclusiv Biserica Ortodoxă Română), Menonite (Germania, Olanda), Pentecostale (7 organizații), Baptiste (25 organizații, inclusiv Uniunile Baptiste din Marea

lângă acest Consiliu există numeroase alte organizații ecumenice, mai mult sau mai puțin deschise spre dialog.

Pentru ca ecumenismul să aibă succes, trebuie ca toate părțile componente să fie aduse împreună și păstrate astfel, funcționând ca un întreg, ca un organism; deși fiecare celulă – biserică locală, în cazul nostru – funcționează individual, totuși, lucrarea sa are în vedere scopul întregului organism.

Așadar, pentru un ecumenism real, trebuie ca între părți să existe o armonie suficientă încât să se poată realiza obiectivul propus. Aceasta se face prin intermediul a patru elemente esențiale:

1. Scopuri comune
2. Activități comune
3. Doctrină comună
4. Un aparat legislativ, executiv și administrativ care să asigure implementarea punctelor de mai sus la toate nivelurile, de la forurile internaționale la membrul de rând al unei biserici locale.

Deoarece aceste patru puncte necesită o atenție specială, vom încerca să le analizăm pe rând.

Scopuri comune

Dintre toate lucrurile care ar putea face ecumenismul imposibil, lipsa unui scop comun ar fi primul dintre ele. Acesta este liantul care ține împreună bisericile, cu atât mai mult cu cât doctrina variată, comună doar în punctele principale, nu este destul de puternică pentru a aduce și păstra împreună aceste biserici ecumenice.

Este esențial ca scopul principal să fie scopul particular al fiecărui membru al mișcării, urmărit chiar fără existența unei astfel de organizații.

Scopul invocat ar fi ducerea Evangheliei până la marginile pământului, împărtășirea veștii bune a creștinismului cu fiecare locuitor al planetei. Acesta este țelul și idealul fiecărui creștin, al fiecărei biserici și al fiecărei denominații creștine. Idealul nu a fost niciodată atins, și chiar dispunând de mijloacele media din prezent, încă nu poate fi atins. Deși este momentan imposibil, idealul s-ar putea realiza dacă toți creștinii de pretutindeni ar lucra împreună pentru aceasta la nivel local, zonal, național, internațional și chiar mondial. Astfel, o organizație mondială ecumenică ar înlesni eforturile individuale, ar face lucrarea de misiune mai eficientă și ar spori astfel șansele de reușită.

Bineînțeles, alături de scopul principal există și alte obiective pe care mișcarea ecumenică le are în vedere. Printre acestea se numără lupta pentru respectarea drepturilor omului, ale copilului, ale femeii; militarea pentru încetarea discriminărilor etnice sau rasiale; a violenței și a conflictelor militare precum și asigurarea ajutoarelor umanitare.

Britanie, Italia și Ungaria). Lista completă a bisericilor membre se găsește la <http://www.oikoumene.org/en/member-churches.html>

Toate sunt și obiectivele locale sau denominaționale ale diferitelor organizații membre. Cuvinte ca iubire, părtășie, unitate, echitate, dreptate, dialog se găsesc în vocabularul oricărui membru sau admirator al acestei mișcări.

Scopul suprem pe care ecumenismul îl propune creștinilor este acela de a fi „una în Cristos”. Se spune că toți cei ce fac parte din biserica universală invizibilă trebuie să fie una, invocându-se cuvintele Domnului din Ioan 17:21, „**Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.**” Unitatea în trupul mistic este absolut necesară pentru „convertirea lumii”, afirmă promotorii ecumenismului.

Iată cum vede Consiliul Mondial al Bisericilor această unitate și rolul ei: „bisericele împreună slujind o lume în nevoie”.⁴ În continuare se afirmă: „După secole de diviziune, bisericile recunosc din nou că sunt *una* în Cristos. În cadrul părtășiei ecumenice, ei mărturisesc *împreună*, lucrează împotriva in justiției și caută să învingă diferențele lor istorice și teologice”.⁵

Așadar, ecumenismul propune ca scop final al său un creștinism unit, care luptă pentru câștigarea lumii pentru Cristos.

Activități comune

Dar, pentru a nu rămâne doar la discuții teoretice, trebuie să se găsească modalități de punere în practică a scopurilor enumerate mai sus, ceea ce ne duce la cel de-al doilea punct din programul de ecumenizare a creștinismului: *Activități comune*.

Fără îndoială că numai lucrând împreună cu vecinul, intrând în vorbă cu el, dialogând, ajungem să ne cunoaștem mai bine. Întotdeauna suntem mai legați de o persoană pe care o cunoaștem – indiferent cât de puțin – decât de un străin. Tot așa, organizațiile ajung să lege contacte trainice prin intermediul unor activități și dialoguri comune inter-denominaționale. Papa Ioan Paul II spunea: „Cu cât ne întrunim mai mult și ne iubim mai mult unul pe celălalt, mărturisind bucuria care ne unește, cu atât va fi mai puțin grea calea dinaintea noastră.”⁶

Activitățile trebuie să existe la toate nivelurile. Se organizează congrese și conferințe la care participă liderii religioși naționali sau internaționali ai mai multor denominații. Astfel de congrese se încheie cu o masă *agape*, cu împărtășirea la Cina Domnului sau chiar cu ritualul spălării picioarelor. Seminarii sau cursuri pe diferite teme, având ca invitați profesori cu renume din confesiuni diferite sunt de asemenea utile pentru

⁴ WCC 9th Assembly – Changing Ecclesial and Ecumenical Context, capitolul Challenges of Diakonia Today, <http://www.wcc-assembly.info/index.php?id=1545&MP=1507-1514>

⁵ Ibid.

⁶ Mesajul papei Ioan Paul II către participanții la a XII-a Întrunire Internațională a Popoarelor și Religiiilor cu ocazia Zilei de Rugăciune pentru Pace, București, 1998. <http://www.santegidio.org/en/ecumenismo/uer/1998/papa.htm>

educarea viitorilor lucrători.

Mass-media este folosită pentru a promova ecumenismul, prin emisiuni radio sau TV⁷ în care apar figuri cunoscute din culte diferite care stau la masa dialogului, discutând amiabil subiecte comune tuturor; diferite publicații, articole în ziare, site-uri de internet, materiale audio-video – toate sunt folosite pentru a îndemna la atitudine și acțiune comună.

Un rol însemnat îl au organizațiile inter-denominaționale cu profil social și de caritate, de felul azilelor de bătrâni, orfelinatelor, cantinelor pentru săraci, școlilor, grădinițelor, clinicilor și spitalelor.

Dar importanța crucială o au manifestările ecumenice în care sunt implicați membrii obișnuiți. Dacă aici se eșuează, toate celelalte activități menționate mai sus sunt lipsite de orice rod ecumenic pe termen lung.

Membrii obișnuiți reprezintă majoritatea covârșitoare a tuturor denominațiilor, iar dacă deciziile luate la vârful piramidei nu își găsesc împlinirea la baza ei, acestea sunt ca inexistente, fiindcă ce se întâmplă la nivelul de la bază reprezintă oglinda reală a sistemului ecumenic, reflectând adevărata sa stare și eficiență.

Marșurile care reunesc acești membri⁸ alături de alte manifestări de acest gen (concerte religioase, cruciade evanghelice și programe religioase comune, în locații de obicei neutre)⁹ își aduc aportul important în sădirea unei atitudini ecumenice în inimile participanților, în sânul bisericilor lor și în comunitatea din care fac parte.

Dar unul din cele mai eficiente instrumente prin care se poate realiza o unitate mentală sau spirituală la nivel național, internațional și chiar mondial este rugăciunea – un timp definit în care toți credincioșii din toată lumea, se roagă pentru același lucru. Aceasta este „*Săptămâna mondială de rugăciune*” care îi aduce împreună pe toți participanții din întreaga lume, legându-i spiritual. Săptămâna de rugăciune este anuală, dar datele calendaristice în care este ținută pot diferi de la o zonă la alta. Subiectul, textele biblice și îndemnul la rugăciune sunt și ele stabilite dinainte, astfel încât

⁷ În România, canalul de televiziune *Alfa și Omega* și postul de radio *Micul Samaritean* sunt unele din cele mai reprezentative instrumente mass-media puse în slujba ecumenismului.

⁸ Marșul Învierii de la Timișoara este un exemplu al acestui fel de manifestări în spațiul românesc.

⁹ Tot la Timișoara a avut loc principalul eveniment ecumenic de până acum din România–cruciada de evanghelizare „Festivalul Speranței” cu Franklin Granham, fiul bine-cunoscutului promotor al ecumenismului, Billy Graham. Evenimentul care a avut loc pe stadionul Dan Păltinișanu a fost apreciat de autorități ca un foarte bun exemplu de ecumenism. Prefectul de atunci al județului Timiș, d-l Ovidiu Drăgănescu, a declarat în fața spectatorilor: „În numele Guvernului României vă asigurăm că Timișoara este un exemplu nu numai de democrație, ci și de ecumenism, aici este poate cel mai bun exemplu de ecumenism din România, este un loc în care înțelegerea frățească între toate cultele s-a manifestat imediat după Revoluție. Suntem alături de toți liderii spirituali din Timișoara și de toți liderii spirituali din România care sunt astăzi aici și de aceea dorim să îi mulțumim și să îl asigurăm pe distinsul nostru oaspete că aici, în județul Timiș și în România, respectul între toate cultele, respectul între toate bisericile va fi pe viitor același.” Declarația nu necesită nici un alt comentariu. Pentru mai multe detalii despre acest eveniment, puteți citi articolul „Festivalul Speranței – un alt fel de raport, o altă perspectivă” la adresa: <http://www.abaptistvoice.com/Romana/articole/FestivaluSperantei.htm>

unitatea tuturor participanților să fie una și mai deplină.

Ca proiect, rugăciunea pentru unitatea creștinilor la care să participe mai multe denominații a existat încă din secolul XVIII și s-a dezvoltat tot mai mult în secolul XIX și în primele decade ale secolului XX. Ideile au plecat fie de la protestanți cu tendințe penticostale, fie de la romano-catolici.

Ideea de săptămână mondială de rugăciune aparține abatelui francez Paul Couturier, care, în 1935, propune „*Săptămâna universală de rugăciune pentru unitate creștină*”. Anul 1964 aduce cu sine două evenimente extrem de importante în evoluția săptămânii de rugăciune. Primul are loc la Ierusalim, unde Papa Paul VI se roagă împreună cu Patriarhul ortodox al Constantinopolului, Athenagoras I, ca „toți să fie una” (Ioan 17). Al doilea se petrece la Roma, unde *Decretul despre Ecumenism* al Conciliului Vatican II subliniază că rugăciunea este sufletul mișcării ecumenice și încurajează ținerea săptămânii de rugăciune. În anul 1965, *Comisia pentru credință și ordine* a Consiliului Mondial al Bisericilor și *Secretariatul pentru promovarea unității creștine* (cunoscut acum drept *Consiliul pontifical pentru promovarea unității creștine*) din partea Bisericii Romano-Catolice încep pregătirea oficială comună a materialului pentru săptămâna de rugăciune, material folosit pentru prima dată oficial în anul 1968.¹⁰ De atunci, aceste materiale au o utilizare tot mai largă, fiind folosite în prezent de aproximativ 550 milioane de creștini ecumenici.

Deși alte organizații ecumenice folosesc date sau materiale diferite, ideile și practica provin din sursa citată mai sus.



Patriarhul Athenagoras I și Papa Paul VI, la întâlnirea istorică de la Ierusalim, în 1964.
(Sursa: Wikipedia)

¹⁰ Some key dates in the history of the Week of Prayer for Christian Unity, vezi <http://www.oikoumene.org/fileadmin/files/wcc-main/documents/p2/wop2003-10.pdf> Mai multe informații legate de implicarea Bisericii Romano-Catolice în Săptămâna Mondială de Rugăciune se găsesc la http://www.vatican.va/roman_curia/pontifical_councils/chrstuni/index.htm Textul complet al Decretului despre Ecumenism al Conciliului Vatican II se găsește la adresa următoare: http://www.vatican.va/archive/hist_councils/ii_vatican_council/documents/vat-ii_decree_19641121_unitatis-redintegratio_en.html

Un pas dincolo de limitele creștinismului sau a dialogului cu religiile monoteiste¹¹ în vederea colaborării inter-religioase, a fost făcut de Papa Ioan Paul II, care a chemat toate denomițiile creștine și religiile lumii să se întrunească pentru a se ruga împreună pentru pace. Apelul s-a materializat pentru prima dată în 27 octombrie 1986 în orașul Assisi, Italia. Acolo, sub prezidiul papei, s-au adunat reprezentanți ai principalelor confesiuni creștine, alături de evrei, musulmani, hinduși, budiști, indieni americani, etc., rugându-se fiecare la dumnezeul său, în felul său caracteristic, pentru pacea lumii.

Urmând „spiritul Assisi”, după cum l-a numit papa Ioan Paul II, aceste întruniri de rugăciune au continuat în fiecare an, în locații diferite, în anul 1998 evenimentul având loc la București.¹² Această controversată chemare la rugăciune a deschis o ușă pentru dialogul inter-religios la care sunt invitate și religiile politeiste și animiste, dând o nouă dimensiune dialogului ecumenic, prin apropierea marilor religii ale lumii una de cealaltă.

Alte activități comune de o importanță deosebită pentru mișcarea ecumenică sunt sărbătorile religioase. În jurul acestora s-au dezvoltat ceremonii complexe, tradiții și diferite alte obiceiuri care au dus la un adevărat „spirit” al acestor sărbători, de o puternică încărcătură emoțională pentru participanți. Principalele sărbători ecumenice sunt Crăciunul, Botezul lui Isus, Floriile, Paștele, Rusaliile, Înălțarea lui Isus. Datele acestor sărbători sunt fixate de Biserica Romano-Catolică și de Bisericile Ortodoxe.

¹¹ Creștinism, iudaism, islamism

¹² Faptul că această întrunire a avut loc la București se datorează activităților ecumenice ale principalelor denomiții creștine românești, dar în special eforturilor Bisericii Ortodoxe Române. Întrunirea a pregătit terenul pentru vizita papei la București în anul următor. Bisericii Ortodoxe Române i se datorează câteva evenimente ecumenice majore care au marcat sfârșitul sec. XX și începutul sec. XXI.

Biserica Ortodoxă Română este membră în Consiliul Mondial al Bisericilor și una din promotoarele ecumenismului în lumea ortodoxă.

Aceasta participă în mod activ la discuțiile ecumenice, având un rol foarte important în evoluția tratatelor de reconciliere între Biserica Catolică și Bisericile Ortodoxe.

Vizita istorică a Papei Ioan Paul al II-lea în România în mai, 1999 – prima vizită a unui suveran pontif într-o țară majoritar ortodoxă de la Marea Schismă încoace – a reprezentat recunoașterea meritelor ecumenice a Bisericii Ortodoxe Române și ale Patriarhului Teoctist.

În aclamațiile a 100,000 de oameni care strigau „Unitate!”, Papa i-a adresat o invitație Patriarhului Teoctist de a-i întoarce vizita la Vatican. Această vizită a avut loc în 12 Octombrie 2002, când Patriarhul a subliniat dorința Bisericii Ortodoxe Române de a continua promovarea ecumenismului. Patriarhul Teoctist a afirmat: „Biserica Ortodoxă Română a rămas fidelă colaborării cu alți creștini și continuă să își aducă contribuția specifică în eforturile de dialog ecumenic bilateral și multilateral.”

(http://www.vatican.net/latest/documents/teoctist_spe_20021012_en.html)

Ca răspuns, Papa a lăudat eforturile ecumenice ale Patriarhului și ale Bisericii Ortodoxe Române: „Împreună, în această biserică, suntem martori ai călătoriei comune în care am pornit spre reunirea Bisericii Catolice cu Biserica Ortodoxă Română”

(http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/homilies/2002/documents/hf_jp-ii_hom_20021013_teoctist_en.html), declarând deschis care sunt scopurile urmărite în mișcarea ecumenică.

Prin poziția pe care a adoptat-o față de unitate și reconciliere, Biserica Ortodoxă Română este una din cele mai importante piese ecumenice din Sudul și Estul Europei, fiind o punte de legătură între Vestul Catolic și Estul Ortodox.

În trecut, evanghelicii s-au opus categoric acestor sărbători datorită originii păgâne a datelor și obiceiurilor și a faptului că nu există nici o poruncă în Noul Testament de a ține astfel de zile.¹³ În prezent, evanghelicii implicați în mișcarea ecumenică participă la sărbătorile catolice/ortodoxe, selectând din acestea pe cele care au legătură cu Isus.

De ce sunt importante aceste diferite activități comune? O faptă face mai mult decât o mie de vorbe. Și chiar mai mult decât atât, dacă vorbele nasc polemici și nu consens... În același timp, atunci când oamenii sunt ținuți ocupați, gândirea critică este considerabil redusă, scăzând astfel dispoziția lor spre cercetare doctrinară, privită acum doar ca simplă teorie comparativ cu activitățile în care sunt implicați.

Iar aceste motive sunt mai mult decât suficiente în încercarea de a calma apele, și așa destul de involburate datorită problemei doctrinare...

Doctrină comună

Dacă activitățile comune îi apropie pe oameni, problemele doctrinare creează cele mai aprinse dezbateri, cele mai multe neînțelegeri între participanții la discuție. Primele două puncte sunt desemnate tocmai pentru a ajuta la realizarea acestuia. Doar așa mișcarea ecumenică ar avea un fundament solid, iar unitatea ar fi deplină.

Ceea ce împiedică unitatea doctrinară din sânul mișcării și încetinește mult atingerea obiectivelor ecumenice este identitatea denominațională, adică susținerea din partea denominațiilor membre a unor doctrine specifice lor, care le fac diferite de celelalte.

Cele mai multe denominații își bazează existența tocmai pe astfel de particularități. Problema cu care se confruntă acestea este că, odată cu nivelarea acestor particularități, ele își pierd nu doar identitatea, dar și motivul separării și înființării. Acceptând renunțarea la specificul lor, implicit își denunță întemeietorii și predecesorii ca schismatici și impostori.

Modelul bisericii ecumenice este unul „post-denominațional”, în care bisericile refuză să ia în considerare diferențele dintre ele, insistând să privească doar la asemănări.

Cu toate acestea, identitatea denominațională rămâne o problemă acută. Chiar și Consiliul Mondial al Bisericilor se confruntă cu această problemă serioasă. Se spune: „O altă provocare vine, paradoxal, datorită ascuțirii identităților în bisericile din mișcarea ecumenică tradițională. Acesta poate fi un răspuns necesar unei lumi în rapidă schimbare, cu nesiguranța viitorului pe care o aduce, pierderea valorilor sociale tradiționale și secularizarea crescândă. Nu ar trebui să fie anti-ecumenică. Dar deseori este: o accentuare a localului și familiarului, o teamă de ceea ce este diferit, stresul financiar – asemenea factori cheamă spre o ‚re-confesionalizare’, o întoarcere spre interior care lasă resurse mai puține pentru părtășia ecumenică”.¹⁴

¹³ Aceste sărbători sunt o suprapunere de nume creștine peste unele ritualuri iudaice, dar mai ales peste vechi sărbători păgâne, din care s-au păstrat practicile și uneori chiar datele.

¹⁴ WCC 9th Assembly – Changing Ecclesial and Ecumenical Context, capitolul Challenges of Diakonia Today, <http://www.wcc-assembly.info/index.php?id=1545&MP=1507-1514>

Orice astfel de „ascuțire” a identităților și de privire spre propriile particularități reprezintă o provocare pentru ecumenici, atât timp cât se încearcă acoperirea diferențelor și nu rezolvarea lor o dată pentru totdeauna.

Ca mijloc de protecție împotriva unor secte ecumenice heterodoxe, eretice, și totodată pentru a încerca să se arate membrilor că împărtășesc și doctrină comună, nu doar scopuri și activități, este necesară subscrierea la o mărturisire de credință ca una din condițiile de aderare la o organizație ecumenică.

Mărturisirea fiind una ambiguă, rămân destule probleme neatinse și suficient spațiu pentru identitate confesională. Aceasta nu are ca scop rezolvarea diferențelor, ci sublinierea elementelor de credință comune, aducând bisericile ce se alătură mișcării într-un „spațiu ecumenic” în care se pot pune în discuție diferențele de doctrină.

Conform promotorilor ecumenismului, există doi piloni pe care întreaga mișcare este așezată: Scriptura și Crezul Niceo-Constantinopolitan.¹⁵ Vom reveni mai târziu pentru a discuta pe larg baza scripturală a ecumenismului. Esența ecumenică a Crezului constă în afirmația: „Cred într-una, sfântă, sobornicească [catolică sau universală] și apostolică Biserică”. Astfel, doctrina despre biserică dezvoltată în Sinoadele ecumenice cheamă pe toți cei care cred în biserica universală la unitate spirituală, practică și doctrinară.

Totuși, doctrina comună rămâne punctul cel mai greu de realizat, părănd deocamdată imposibil. Dar reducerea importanței doctrinei într-o lume pragmatică, orientată spre acțiune, favorizează împlinirea scopului. Nu mai contează atât ceea ce crezi în anumite domenii, cât timp ești implicat în mega-acțiuni, cum ar fi apărarea drepturilor omului, ajutorarea săracilor Africii sau militarea pentru pace în Orientul mijlociu.

Aparatul legislativ, executiv și administrativ

Cel de-al patrulea element esențial al mișcării ecumenice îl reprezintă aparatul legislativ, executiv și administrativ care ia deciziile și se asigură de implementarea lor la toate nivelurile. Într-adevăr, vorbim de niveluri diferite ale unei organizații piramidale bine structurate.

Deciziile luate la centru sunt transmise fiecărei organizații naționale membre, care, la rândul ei, le transmite mai departe organizațiilor teritoriale. De aici, deciziile ajung la nivel local în biserici, prin intermediul pastorilor, comitetelor sau al altor lucrători bisericești autorizați. Această structură este formată din episcopii, patriarhii, comunități de biserici, uniuni, alianțe, convenții sau consilii inter-religioase. De fapt, chiar bordurile de misiune sau comitetele din cadrul unei biserici locale evanghelice pot fi incluse aici, fiindcă tot ce depășește nivelul unei democrații locale este o piesă în acest angrenaj imens, mondial.

Desigur că cele mai multe dintre aceste uniuni, convenții, etc., nu au fost înființate pentru a sluji mișcării ecumenice, dar, în timp, și-au schimbat rolul și scopurile. Ecumenismul a găsit în organizațiile supra-bisericești o structură deja formată și

¹⁵ http://www.vatican.va/latest/documents/teoctist_spe_20021012_en.html

funcțională, și a folosit-o ca pe un instrument important pentru înaintarea sa rapidă.

Structurile piramidale sunt strict necesare mișcării ecumenice, deoarece în lipsa lor, tratativele ar trebui duse cu fiecare biserică locală în parte, proces care ar dura o lungă perioadă de timp și ar implica resurse umane și financiare imense.

Fiindcă ecumenismul nu ar putea funcționa decât la nivel local fără organizații supra-bisericești, vom lua două exemple concrete despre felul în care se aplică niște hotărâri mondiale la nivelul membrului de rând dintr-o anumită biserică locală.

Primul exemplu se referă la săptămâna mondială de rugăciune a Consiliului Mondial al Bisericilor.

Așadar, în cadrul Consiliului Mondial al Bisericilor, se ia hotărârea ca săptămâna mondială de rugăciune să aibă tema „*chiar și pe surzi îi face să audă, și pe muți să vorbească*” (Marcu 7:37). Totodată, se desemnează și textele biblice, explicațiile textului și motivele de rugăciune care vor fi folosite. Aceste materiale sunt preluate de delegații Bisericii Evanghelice Luterane din America, care le transmit organizațiilor regionale, de unde sunt trimise celor 65 de sinoade, printre care Northwestern Washington Synod, Southeastern Iowa Synod sau Metropolitan New York Synod. De aici, materialele ajung în biserici, în Seattle, Davenport sau New York, loc în care își împlinesc scopul, acela de a uni în rugăciune și spirit pe credincioșii din bisericile luterane americane cu celelalte sute de milioane de creștini participanți la același eveniment ecumenic.

Pentru a vedea chiar mai bine sistemul piramidal ecumenic și modul în care acesta funcționează, să luăm cel de-al doilea exemplu mai apropiat nouă.

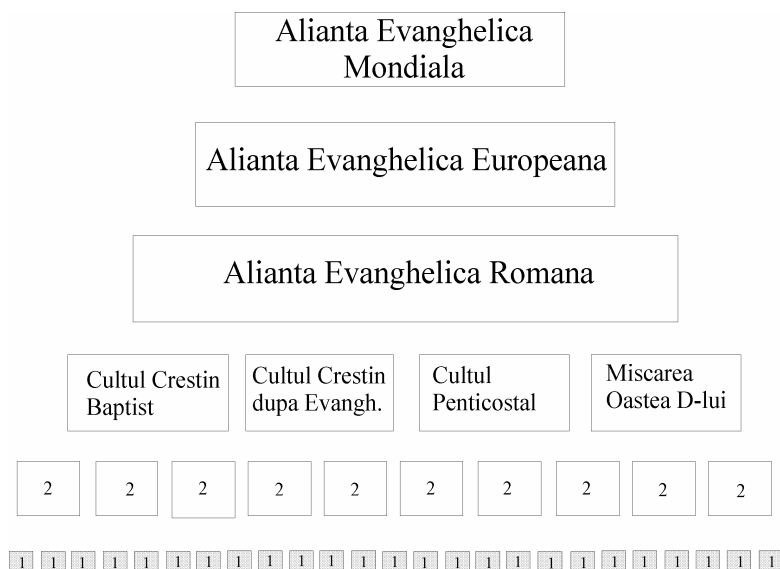


Figura de mai sus reprezintă un exemplu simplificat al acestor sisteme piramidale. Piramida este mult mai complexă, fiecare element interacționând cu multe alte elemente. Nivelul 1 reprezintă bisericile locale iar nivelul 2 organizațiile regionale gen comunități, asociații, etc.

Un program asemănător de rugăciune comună este inițiat și de Alianța Evanghelică Mondială. Acest program poate apărea sub forma celui de mai sus, sau sub o formă mai generală, ca și chemare la rugăciune pentru un anumit subiect. O astfel de chemare la rugăciune poate fi pentru creștinii din Coreea de Nord sau pentru Biserica persecutată de pretutindeni de pe glob.¹⁶

Traseul unui astfel de apel poate parcurge următorii pași: de la centrul Alianței Evanghelice Mondiale apelul este transmis Alianței Evanghelice Europene, care, la rândul său, îl transmite Alianței Evanghelice Române (constituită din cultele Creștin Baptist, Penticostal, Creștin după Evanghelie și mișcarea Creștin Ortodoxă Oastea Domnului). Următoarea etapă este ajungerea apelului la Uniunea Bisericilor Creștine Baptiste din România, de unde este trimis spre asociațiile regionale, Comunitățile Bisericilor Creștine Baptiste de Timiș, de Arad, de București, etc. De aici, apelul este transmis, prin intermediul pastorilor, bisericilor locale din Timișoara, Arad, București, etc., care se unesc în rugăciunea lor pentru Coreea sau pentru Biserica persecutată cu sutele de milioane de alți creștini nominali din diferite denominații protestante și neo-protestante, de pe tot întinsul globului, participanți la același eveniment ecumenic.

Desigur că nu toate bisericile membre în organizații ecumenice au același ritm de implementare al deciziilor luate la nivel înalt. Există o oarecare libertate de sortare a deciziilor venite de la vârf în cadrul nivelurilor superioare așa încât nici o decizie nu ajunge la membrul de rând înainte de a fi filtrată. Pe această cale ecumenică, unele biserici aleargă înainte, iar altele vin mai pe urmă. Dar ele au aceeași țintă și vor ajunge toate, fără îndoială, la linia de sosire, mai devreme sau mai târziu.

Scopul real al ecumenismului – Biserica mondială unică

Pe lângă scopurile afirmate deja, există și scopul despre care nu se vorbește, dar care devine tot mai clar, pe măsură ce se studiază mai atent ecumenismul mondial, și anume, conceperea unei Biserici mondiale unice.

Scopul ecumenismului este de a aduce creștinismul din starea în care se găsea, starea „*Biserici separate*” la starea „*Biserica una*”. Acum ne aflăm la o fază intermediară, starea „*Bisericile una*”, fază caracterizată de scopuri și activități comune. Faza finală nu se poate realiza decât la rezolvarea problemei doctrinare.

Dar care este rolul Catholicismului pe viitor? Și de ce este Biserica Catholică interesată de ecumenism? Aceasta nu consideră că deține adevărul parțial, că trebuie să îl caute și să îl găsească în „spațiul ecumenic de discuție”. Biserica Catholică este singura care nu are

¹⁶ Un astfel de program de rugăciune pentru Biserica persecutată inițiat de Alianța Evanghelică Mondială este promovat de revista *Farul Creștin*, în seria de articole „Biserica în suferință” (ca exemplu, vezi numărul din August 2006, p. 7, etc.)

aceeași poziție ca restul bisericilor implicate în ecumenism. Răspunsul: Aceasta caută să întoarcă la ea pe fiicele „rătăcite” și „risipitoare”, să aducă înapoi schismaticii și să corecteze ereticii, numiți acum de Roma, „frați separați”. Și nimic nu ajută această cauză a ei mai mult decât ecumenismul.

Biserica Catolică deja cooperează cu diferite organizații ecumenice, discuțiile între părți aflându-se în diferite stadii, unele chiar avansate. Din moment ce nici o organizație ecumenică nu are consistența doctrinară necesară pentru ținerea împreună a părților componente, această consistență și consecvență găsindu-se totuși la Vatican, o unire a acestor părți ar duce într-adevăr la o Biserică mondială unică, cea mai puternică organizație religioasă pe care va fi văzut-o omenirea în toată istoria ei!

Activitățile ecumenice – Biserica socială

Implicarea bisericilor ecumenice în activitățile umanitare, sociale și politice le face niște instituții social-umanitare sau organizații de apărare a drepturilor omului, și nu biserici ale lui Cristos. Nu pentru astfel de activități au fost lăsate bisericile pe pământ!

Scopul pe care bisericile trebuie să îl îndeplinească se găsește în porunca Mântuitorului: **„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.”** – Matei 28:19-20. „Duceți-vă” este o trimitere cu împuternicire divină (vs. 18), cei trimiși lucrând pentru Dumnezeu (vs. 19) și bucurându-se de prezența lui Cristos (vs. 20). Ucenicii sunt persoane care au auzit Evanghelia, au crezut-o și au fost botezați (Marcu 16:15, 16). Datoria Bisericii de atunci și a tuturor descendentelor ei este de a predica Evanghelia, a boteza pe cei ce cred și a-i învăța întreaga învățătură creștină. Toate aceste activități sunt responsabilitatea bisericilor și nici una efectuată în afara lor nu reprezintă ascultare de Cristos. Da, evanghelizarea, administrarea rânduielilor și instruirea în credință efectuate de bisericile eretice sau apostate nu reprezintă acte de supunere față de Cristos, ci mai degrabă acte de rebeliune și imitație a adevărului!

Dacă o biserică nu îndeplinește obiectivul pentru care a fost lăsată pe pământ, dacă nu este implicată în activitățile legate de acest obiectiv, aceasta nu poate fi o Biserică a lui Cristos! Nu contează cât bine face comunității, câți săraci a ajutat în țările din lumea a treia, ce realizări a avut pe plan politic internațional, toate acestea la un loc nu o fac biserică a lui Cristos!¹⁷

¹⁷ Aceasta nu înseamnă că bisericile nu vor ajuta pe cei care au nevoie de ajutor, nu vor apăra pe cei asupriți, nu vor predica pacea în detrimentul violenței, etc., dar nu trebuie să se uite niciodată că obiectivul și activitățile bisericilor sunt de natură spirituală, iar toate celelalte activități de natură fizică trebuie să fie îndeplinite în vederea celei spirituale.

Ecumenismul – fundamentat pe doctrină falsă

În încercarea de a rezolva problema doctrinară, ecumenismul recurge la strategii subtile și neonest, printre care se numără următoarele: denaturarea istoriei creștinismului în vederea vindecării rănilor trecutului;¹⁸ reinterpretarea particularităților denominaționale; redefinirea doctrinelor, acolo unde o asemenea redefinire este posibilă și de ajutor; abstractizarea și relativizarea unor termeni ca unitate, iubire, adevăr, părtășie, Biserică,¹⁹ trupul lui Cristos, etc. care își pierd sensul și greutatea când sunt luați în afara contextului lor biblic, ajungând să primească alt înțeles decât cel inițial.

Dar cât de solidă este temelia doctrinară comună a ecumenicilor? Vom încerca în continuare să analizăm validitatea interpretărilor date pasajelor scripturale considerate a fi bază doctrinară a ecumenismului.

Una din doctrinele principale căreia ecumenismul îi datorează existența este, așa cum deja s-a menționat, postmilenismul. Ideea fondatorilor era că trebuie ca Cristos să găsească, la revenirea Sa, o lume convertită. Dar vorbește Biblia despre convertirea întregii lumi? Răspundem cu un NU hotărât și nu aducem decât una din multele dovezi, aceasta fiind suficient de convingătoare. Domnul spune: **„Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?”** – Luca 18:8. Implicația este că va fi, dar nu multă. În nici un caz nu va găsi o lume convertită!

Una din doctrinele care îi apropie pe ecumenici este doctrina salvării prin fapte. Catholicismul afirmă participarea la sacramentele Bisericii ca fiind calea spre mântuire; Ortodoxismul predică și doctrina nevoinței, a accederii la sfințire prin propriile fapte; evanghelicii promovează regenerarea decizională, sau exersarea voinței libere în luarea unei decizii pentru Cristos, manifestată într-o varietate de forme.²⁰ Dar toate acestea nu sunt decât ramuri diferite ale aceleiași doctrine umaniste – capacitatea omului de se

¹⁸ Bapțiștii, de când au intrat în mișcarea ecumenică, au renegat moștenirea lor anabaptistă (și astfel întregul șir de disidență medievală de la Constantin până la Reformă) și au preferat să își identifice începuturile în 1609, prin John Smyth, omul care s-a botezat singur și apoi a renegat actul și biserica întemeiată de el. Acest fapt s-a văzut mai bine ca oricând în anul 2009 când Bapțiștii au sărbătorit 400 de ani de existență. Pentru mai multe detalii, vezi articolul „Dilema John Smyth” la adresa: <http://www.abaptistvoice.com/Romana/articole/DilemaJohnSmith.html>

¹⁹ Pentru un studiu detaliat cu privire la înțelesul cuvintelor „biserică”, „trupul lui Cristos”, etc. în Noul Testament, vezi cărțile *Ecclesia-Biserica* de B.H. Carroll, *Trupul lui Cristos – deosebind mitul de metaforă* de Chuck Hunt și *Biserica – universală sau locală* de Raul Enyedi la adresa: http://www.abaptistvoice.com/Romana/Enter_Romana.htm, secțiunea *Cărți*

²⁰ De obicei invitația este la „luarea unei hotărâri pentru Cristos”. Aceasta se bazează pe o înțelegere intenționat greșită a libertății voinței omului. Nu doar voința este implicată în luarea unei decizii, oricare ar fi ea. Toate funcțiile sufletului omului sunt implicate. Unele decizii sunt luate după un proces de gândire (am judecat variantele și am ales-o pe cea care părea cea mai bună). Altele sunt luate doar pe baza preferințelor emoționale (ne place sau nu ne place ceva). Deciziile morale sunt luate cu concursul conștiinței. Dar toate deciziile luate de un om se încadrează în limitele naturii sale. Dacă natura sa este păcătoasă, atunci toate deciziile sale vor avea ca scop ultim ceva păcătos. Pentru mai multe explicații și detalii, vezi articolul „Voința liberă și responsabilitatea omului în lumina harului suveran”, la adresa: <http://www.abaptistvoice.com/Romana/articole/VointaLibera.html>

mântui, de a cumpăra harul lui Dumnezeu.

Scriptura condamnă clar doctrina umanistă, afirmând în repetate rânduri că harul nu poate fi câștigat și nici amestecat cu fapte umane.²¹

Versetul atât de des citat de ecumenici, „**un Domn, o credință, un botez**” arată, la fel ca și contextul din care provine, unitatea spirituală, doctrinară și practică a membrilor bisericii.

„O credință” arată caracterul unic și compact al adevărului. Acest adevăr a fost revelat de Dumnezeu în Sfânta Scriptură, iar bisericilor le-a fost încredințată responsabilitatea de a-l apăra și proclama lumii. În acest sens, o biserică a lui Dumnezeu este „**stâlpul și temelia adevărului**” (1 Tim. 3:15). Așadar, adevărul nu se află în locul în care fiecare confesiune își aduce „contribuția la adevăr”, după cum ne învață ecumenismul, ci în adunarea scripturală, în fiecare adunare scripturală recunoscută de Dumnezeu, fiindcă numai într-o astfel de adunare este adevărul Sfintei Scripturi crezut și proclamat în totalitatea lui!

Unitatea în diversitate învățată de Pavel în 1 Corinteni 12:12-27 și Efeseni 4:1-16 este unitatea spirituală și doctrinară a trupului – un organism viu – în diversitatea membrilor (care au daruri diferite, ba chiar măsură diferită a harului), aceasta fiind baza activităților comune și a scopului lor comun în cadrul trupului, al adunării din locul respectiv.²²

Ce ne învață ecumenismul în prezent? Unitatea trupului mistic, universal al lui Cristos în scop și activități, în diversitate doctrinară. Din nou se vede clar diferența dintre calea lui Dumnezeu și calea oamenilor!

Cheia înțelegerii corecte a rugăciunii Mântuitorului din Ioan 17, „**mă rog ca toți să fie una**” stă în studierea contextului. Nu activitățile sociale îi leagă pe ucenicii lui Isus, ci prezența Lui în ei (vs. 23) – unitatea spirituală – și Cuvântul pe care Domnul L-a primit de la Tatăl și l-a dat lor (Ioan 17:8, 14, 17, 20, 21) – unitatea doctrinară. Numai astfel puteau fi cei de atunci una, și numai astfel putem noi, cei de acum, să fim una cu cei de atunci.

Adevărata unitate nu stă într-un scop comun, în acțiuni comune, nu stă nici măcar în dragoste! Adevărata unitate stă în adevăr, în Cuvântul sfânt! Oamenii astăzi sunt gata să sacrifice adevărul pe altarul iubirii în cinstea unității, dar unirea lor nu va fi, nu poate fi acceptată de Dumnezeu! Calea ecumenismului este alternativa umană la planul divin,

²¹ Prin însăși definiția sa, har înseamnă favor nemeritat. Este darul sau favorul pe care Dumnezeu îl face omului fără ca acesta să merite în vreun fel ceea ce i se dă. Motivul pentru care Dumnezeu acordă har depinde în totalitate de El, și nu de om. Scriptura spune că mântuirea este prin har, excluzând faptele umane (2 Tim. 1:9, Tit 3:5, Ef. 2:8, 9). Vorbind despre alegere, apostolul Pavel exclude ideea amestecării harului cu faptele sau câștigarea harului prin fapte în Romani 11:5, 6. A afirma că poți câștiga sau merita harul, favorul nemeritat al lui Dumnezeu este cea mai grosolană contradicție în termeni.

²² Asemănarea bisericii, a adunării cu un trup în scrierile lui Pavel indică înțelesul clar pe care apostolul îl avea în privința naturii bisericii. Trupul implică o localizare în timp și spațiu (dacă un picior este în Africa, o mână în America, o ureche în Europa Evului mediu, iar cealaltă nu există încă, fiind de domeniul viitorului, este ridicol a spune că toate acestea formează un trup), dar și o unire spirituală și organică (chiar dacă toate părțile trupului se află în același loc și timp, dar sunt separate de acesta, amputate, din nou nu putem concepe că avem un trup real, viu (vezi Ef. 4:16). Prin urmare, când ne referim la biserică, ne referim la o adunare specifică dintr-un anumit loc.

fiindcă nesocotește modul revelat de Dumnezeu prin care trebuie să se realizeze unitatea.

Deseori ecumenismul apelează la Scriptură pentru a se justifica. Dar putem găsi oare în Scriptură exemple ecumenice, de deschidere spre alte credințe, de tolerare a erorilor, de ignorare a diferențelor? A fost Isus, Domnul și Mântuitorul nostru, un lider ecumenic, deschis spre dialog și cooperare cu celelalte grupări religioase din vremea Lui? Oare pentru ecumenism se roagă El în Ioan 17? Dar urmașii săi? Au fost apostolii ecumenici în gândire și acțiune? Ce spune Scriptura?

Mântuitorul a avut mai degrabă discuții polemice decât ecumenice cu liderii religioși ai zilelor Lui, condamnând devierile de doctrină și practică ale acestora (Marcu 7:9, etc.). Petru, predicând în Ziua Cincizecimii și mai târziu, în Templu, apoi vorbind Sanhedrinului, Ștefan vorbind aceluiași conducători iudei, nu au căutat dialoguri ecumenice, nu au încercat să caute soluții comune pentru o mai bună conviețuire și colaborare, ci și-au predicat direct mesajul, chiar dacă mulți scrâșneau din dinți la auzul vorbelor lor. Pavel nu caută puncte comune între creștinism și filozofiile grecești, când a vorbit atenienilor în Areopag, sau între creștinism și păgânism în cetatea Listra.

Mesajele predicate de aceștia subliniau individualitatea și unicitatea creștinismului ca deținător al adevărului deplin (Vezi Fapte 2:14-36; 3:12-26; 4:8-12; 14:8-18; 17:22-31).

Este evident că primii creștini nu concepeau nici un fel de dialog inter-religios. Ei însă nu concepeau nici negocierile cu „frații separați”, cu cei care nu au rămas în întregime fideli învățăturilor creștine, ci și-au luat asupra lor autoritatea de a adăuga sau scoate învățături din cele primite. Astfel, Pavel cheamă în repetate rânduri la separare de acești oameni, „**să vă depărtați de orice frate, care trăiește în neorânduială, și nu după învățăturile pe care le-ați primit de la noi**” (2 Tes. 3:6). „**Și dacă n-ascultă cineva ce spunem noi în această epistolă, însemnați-vi-l, și să n-aveți nici un fel de legături cu el, ca să-i fie rușine. Să nu-l socotiți ca pe un vrăjmaș, ci să-l muștrați ca pe un frate**” (2 Tes. 3:14, 15), arătând atitudinea potrivită față de cei care s-au depărtat de adevăr (Vezi Rom. 16:17, 2 Tim. 3:5, Tit 3:10, 2 Ioan 10, etc.).

Un alt verset la care fac referire ecumenicii pentru a-și justifica încercarea de unitate în diversitate doctrinară este Filipeni 3:16, „**dar în lucrurile în care am ajuns de aceeași părere, să umblăm la fel**”. Ca de fiecare dată, studierea contextului respinge pretențiile ecumenicilor.

În versetele anterioare, Pavel vorbește despre perseverența în viața de credință, comparând-o în versetele 12-14 cu o cursă de atletism în care încearcă să ajungă la linia de sosire, adică învierea din morți. Versetul 15 spune: „**Gândul acesta [al alergării, perseverenței pe cale] dar să ne însuflețească pe toți care suntem desăvârșiți și dacă în vreo privință sunteți de altă părere [variație doctrinară față de Pavel], Dumnezeu vă va lumina și în această privință**”. Pavel nu cedează nici un centimetru de teren doctrinar, ci afirmă că Dumnezeu îi va conduce spre aceeași doctrină și pe aceia dintre ei care difereau parțial față de doctrina apostolului. În versetul 17, Pavel îndeamnă din nou ca filipenii să îl urmeze și să ia ca modele pe cei ce îl urmează.

În acest context, Pavel îndeamnă în versetul 16 la unitate pe baza doctrinei comune, această unitate urmând să crească pe măsură ce diferențele doctrinare erau eliminate, nu prin negociere și încercare de ajungere la consens, ci prin aliniere la doctrina revelată și autorizată de Dumnezeu.

Acestea sunt doar câteva exemple din multele care puteau fi citate pentru a demonstra că nu există gândire ecumenică în Scriptură și nici practică de acest gen printre primii

creștini. Nu, ecumenismul nu exista nici măcar ca idee în Noul Testament, cu atât mai puțin ca practică. Și fiindcă toate bisericile nou-testamentale erau independente, neexistând nici una din structurile supra-bisericești de astăzi, ecumenismul era imposibil!

Care este deci adevărata temelie a ecumenismului? Din multitudinea de exemple posibile, am ales doar câteva pentru a demonstra că Biblia nu sprijină ecumenismul. Astfel, a mai rămas un singur pilon: Crezul și dogmele care s-au dezvoltat pe parcursul Sinoadelor ecumenice, după ce creștinismul a devenit religie de stat! Aceasta este adevărata temelie a ecumenismului! Pe acestea se sprijină tratativele dintre Biserica Catolică și Bisericile Ortodoxe, și pe această bază sunt aduși protestanții înapoi la Biserica-Mamă!

Piramida ecumenică

Putem spune că fără piramida organizațiilor para- și supra-bisericești, ecumenismul ar fi imposibil. Cât timp, ce efort și ce sume ar fi necesare pentru a determina sute de mii de biserici locale independente, din diferite confesiuni și de pe întreg întinsul pământului, să se unească într-o astfel de „horă” ecumenică? Răspunsul este imposibil de dat.

Dar ne putem întreba, de unde pleacă ecumenismul, care este izvorul său? S-ar putea răspunde: organizațiile supra-bisericești de felul comunităților, asociațiilor, uniunilor, convențiilor, etc. Răspunsul ar fi corect, dar incomplet. Chiar dacă ideile pornesc de acolo, responsabilitatea apariției și dezvoltării ecumenismului aparține bisericilor locale! Dacă membrii bisericilor nu ar fi renunțat la drepturile lor, dacă nu ar fi fugit de datoriile lor, nu s-ar fi ajuns aici. Într-adevăr, nu bisericile locale au fost acelea care au hotărât schimbarea steagului de pe catarg, ci organizațiile superioare lor. Bisericile locale s-au găsit în poziție de indiferență, ignoranță sau neputință de a schimba ceva în sistem.²³

²³ Mulți membri obișnuiți din astfel de sisteme ecumenice încearcă să își imagineze ecumenismul ca fiind ceva depărtat, care aparține liderilor și fără nici o legătură cu ei. Se spune deseori, „fiecare va fi judecat individual pentru ceea ce face. Eu personal nu particip la proiecte ecumenice, deci nu sunt vinovat.” Lucrul acesta este fals din cel puțin două puncte de vedere. În primul rând, membralitatea într-o biserică ce face parte dintr-un sistem înseamnă responsabilitate. Liderii organizațiilor supra-bisericești sunt aleși de reprezentanți ai bisericilor locale. Ei reprezintă bisericile locale, deci pe fiecare membru în parte. Pentru că fiecare membru este implicat în alegerea acestor lideri și pentru că acceptă rămânerea în sistem, este responsabil pentru tot ce se întâmplă în sistem. Nici chiar votul de abținere sau absentarea nu reprezintă un protest, ci acord tacit la ce se întâmplă. În Apocalipsa 18:4, găsim scris: „Ieșiți din mijlocul ei [al Babilonului], poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” Babilonul era sistemul religios fals și apostat (vezi Apocalipsa 17). Poporul lui Dumnezeu ce se afla în sistemul religios fals nu comitea la nivel personal păcatele Babilonului, dar pentru că făcea parte din sistem, se făcea vinovat de ele prin reprezentare, și dacă nu ieșea din sistem (singurul fel în care cineva se poate dezice de ecumenism), urma pedepsirea pentru acele păcate.

În al doilea rând, ecumenismul nu este așa de depărtat de biserică locală pe cât am vrea să credem. Pentru a realiza cât de implicat este membrul de rând din bisericile evanghelice din România în ecumenism, trebuie doar să punem câteva întrebări: De la amvonul bisericii în care ești membru predica doar vorbitori din aceeași denominație? Dacă nu, acesta este ecumenism la nivel local. Biserica în care ești membru este implicată în acțiuni comune alături de biserici din

Să ne amintim însă că nu a fost întotdeauna așa! Aceste organizații, devenite instrumente ale ecumenismului mondial, care dictează bisericilor cursul pe care trebuie să îl urmeze, nu au existat dintotdeauna! A fost o vreme în care bisericile, independente dar conlucrând ca surori, luptau pentru adevărul biblic așa cum îl înțelegeau, rămânând separate de orice părea a fi rău, nebiblic!

Astăzi, ideea de biserică democratică, independentă, pare ceva cel puțin ciudat. Independența s-a pierdut, democrația simplă în cadrul unei astfel de adunări a fost înlocuită de o ierarhie stufoasă scăpată de sub controlul adunării locale.

Membralitatea într-o biserică scripturală aduce cu sine și responsabilitatea de a contribui la viața bisericii prin luarea deciziilor, exprimate prin votul tuturor membrilor. În cazul acestor sisteme, puterea de decizie nu o mai are membrul, ci reprezentanții săi. Biserica nu mai este o democrație sub Cristos, Capul, ci o republică în care membrii aleg un grup restrâns care să îi reprezinte. În astfel de cazuri, membrul obișnuit și bisericile locale pierd controlul asupra activităților ce se petrec la nivelurile superioare, devenind simpli executori ai ordinelor venite de sus.

Membrului de rând nu-i mai pasă ce se întâmplă și se mulțumește să creadă ce i se spune și să execute ce i se poruncește. Iar pentru un astfel de membru, ecumenismul pare a fi calea cea mai sigură și confortabilă de urmat pentru viitor.

Concluzie

Să fie oare ecumenismul singura opțiune pentru viitorul creștinismului? Un influent predicator ecumenic român spunea în urmă cu câțiva ani, „Viitorul creștinismului este un ecumenism ponderat”. Să fie oare așa? Compromisul, renunțarea la identitate proprie, adoptarea unei doctrine care să nu ofenseze pe nimeni să fie calea fără alternativă pe care o vom urma? Și unde duce aceasta? Calea ecumenismului, pavată cu intenții bune, decorată cu lozinci frumoase, duce spre acea unică biserică mondială, unită în scopuri, activități și doctrină, dar fără Cristos și fără adevăr.

Care este atunci alternativa la ecumenism? Răspunsul îl găsim în Scriptură: „despărțiți-vă de ei” (2 Cor. 6:18) – separarea de tot ceea ce este pângărit, independența bisericilor față de stat și față de orice organizații supra-bisericești. Da, biserici separate total de stat, independente de comunități, uniuni, alianțe și consilii bisericești este SINGURA ALTERNATIVĂ REALĂ la ecumenism!²⁴

alte denominații (cruciade de evanghelizare sau alte evanghelizări, săptămâni de rugăciune, etc.)? Dacă da, acesta este ecumenism. Sunt invitate persoane sau formații muzicale din alte denominații pentru a susține un program în biserică în care ești membru? Dacă da, acesta este ecumenism. Este recunoscut botezul efectuat de alte denominații în biserică ta? Dacă da, acesta este ecumenism. La Cină pot participa și persoane din alte denominații? Dacă da, acesta este ecumenism. Înțelegerea dintre bapțiști și pentecostali, de exemplu, ca unii să nu misioneze în zone în care ceilalți au ajuns primii este ecumenism. Acestea sunt doar câteva din activitățile ecumenice la nivel local pe care oricine ar trebui să le observe. Ele dovedesc faptul că membrul obișnuit dintr-o biserică locală este implicat în ecumenism atât direct (la nivel local) cât și indirect (prin reprezentare).

²⁴ A nu se înțelege că o biserică independentă este o biserică închisă și izolată, neavând nici un fel de legătură cu alte biserici de aceeași credință și practică. Din contră, urmând exemplul Noului

Dar sunt oare toate bisericile independente biserici ale lui Cristos? Nu, ci numai acelea care au doctrina și practica primei biserici înființate de Cristos și originea în aceasta! Bisericile Lui nu urmează învățăturile vreunui om, ci Cuvântul lui Dumnezeu; acestea nu au fost întemeiate de vreun om, ci de Cristos (Mat. 16:18)! Cristos a stat alături de aceste biserici în toată existența lor bimilenară, împlinindu-și promisiunea, **„Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”**

Singurele biserici care au conservat doctrina și practica creștinismului original și care pot pretinde o existență neîntreruptă în toate timpurile sunt bisericile de tip baptist.

În acești două mii de ani de istorie creștină, bisericile de tip baptist (cunoscute în acest timp sub o mulțime de nume) s-au împotrivit păgânizării creștinismului de către catolici și ortodocși, au cerut socoteală reformatorilor pentru că s-au oprit la mijlocul drumului și au condamnat erorile mișcărilor restauratoare moderne, supunând toate aceste grupări testului Scripturii, standardul după care măsurau întotdeauna învățăturile oamenilor.

Și ele, la rândul lor, s-au supus aceluiași test al Scripturii și au descoperit că unele din bisericile care purtau numele „baptist” nu mai erau biserici scripturale. Cele mai multe s-au organizat și și-au creat structuri supra-bisericești care slujesc astăzi mișcării ecumenice. Acestea și-au întors urechea de la chemarea la separare pe care Domnul o face, au diluat învățătura și practica biblică și au ajuns să-și renege chiar înaintașii și istoria, din dorința de a se conforma acestei mișcări de unificare. Dar apostazia acestora sau necredințioșia lor nu anulează fidelitatea Domnului față de promisiunile Sale!

La fel cum a făcut în fiecare veac, Dumnezeu, în providența Sa, a păstrat și astăzi o rămășiță de biserici fidele Lui, astfel încât se poate spune că nu a existat nici un timp în acești două mii de ani de istorie creștină în care El să fi fost lipsit de mărturie!

Credem că bisericile adevărate de astăzi se găsesc printre cele baptiste istorice; acestea sunt independente, misionare, predică mântuirea numai prin har, iar în lucrarea de perpetuare (predicare, botezare și înființare de noi biserici) practică rânduiala Noului Testament, și anume, o biserică scripturală organizează o nouă biserică scripturală.

Vă chemăm astfel nu doar afară, într-un loc confuz și neclar, ci să faceți parte din bisericile Domnului, plăcute Lui, care nu recunosc decât autoritatea Sa și care sunt gata să se supună Lui indiferent de prețul pe care trebuie să îl plătească! Vă chemăm să faceți parte dintr-o astfel de biserică baptistă independentă!²⁵

„Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei’, zice Domnul; ,nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.” – 2 Corinteni 6:18

„Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: ,Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei!” – Apocalipsa 18:4

Testament, bisericile pot avea dialoguri și pot conlucra cu altele asemenea lor, dar această colaborare are ca bază tocmai unitatea spirituală și doctrinară care lipsește mișcării ecumenice.

²⁵ Pentru a afla mai multe informații despre cum funcționează o astfel de biserică, vă invităm să ne vizitați pe blogul adunării noastre: <http://adunareaharulsuveran.wordpress.com>